

Zahļawa

Nr. 4 (44)

LTF Vidzemes novada izdevums

1991. GADA FEBRUĀRA TRĒŠĀ NEDEĻA

CENA 30 kapeikas

RĒKINS „MELNAJĀM BERETĒM”

Barikādes vienā pusē

Sesas nelaika pārtrauktas dzīves. Pazemoti un mocīti cilvēki. Sasautā un sadauzīta tehnika. Tāds liels vilciens būtu morālais un materiālais zaudējums Latvijai no melno beresu pusēs. Bet vai vainīgie, sākot no rīkotājiem un beidzot ar izpildītājiem, sanems arī savu sodu un kaut daļēji atbildības nodarīto? Diez vai. Pirmkārt, maz ticams, ka OMONa īstenie saimnieki, PSRS Iekšlietu ministrija, vispār uzskatīs šos nodarījumus par noziegumiem un otrkārt, kā teleintervijā atzina OMONiešu komandieris A. Kuzmins, tad viņi netaisās klausīt un pakļauties LR prokuratūras lēmumiem, piebilstot, ka dzīvi jau nu viņi neparedzies latviešu nacionālistiem... Tātad melnās beretes savā atbildei kārē vēl var so to pagūt izdarīt.

Un tomēr rēkīns „melnajām beretēm” mums ir jārakstā, jo cik ilgi dzīvīsim ar intelligentu noklusesanu un visu piedodosu nogaidīšanu? Šis rēkīns arī tiek rakstīts. LR prokuratūra apkopo visas ziņas par sarkano rembo nodarījumiem.

OMONa parāds Valmieras rajonam

Materialajā zīnā Valmieras rajons ir cietis laikam visvairāk, jo uz Vecmilgrāvja tilta atradās gan Lauktechnikas, gan SCO smaga tehnika, kuru sava bandītiskajā uzbrukumā centās izcīnīt OMON. 14. un 16. janvāra uzbrukumu rezultāti Valmieras rajona Lauktechnikai vien radusies zaudējumi vairāk nekā 55 tūkstošu rubļu apjoma. Cietusās piecas smagas mašīnas, ceti KAMAZI un viens ZILS ar piekabī, divas no šīm mašīnām būs jānoraksta pilnībā. Sasauti motori, stīkli, riepas, lodes laužas pat metāla. Paslaik Valmieras rajona prokuratūra ir iesniegta civilprasiņa par zaudējumu atdzīvi, bet šī prasība savukārt ir nosūtīta LR prokuratūrai, kas nodarbojas ar omoniešu grēka darbu izmeklēšanu.

Savukārt 32512 rbl. apmērā ir zaudējums Valmieras rajona SCO. Arī par šiem zaudējumiem iesniegta civilprasiņa, lai vainīgie šo zaudējumu samaksātu.

Tā bija...

Valmieras rajona prokuratūras darbinieki uzklājusī arī visus lieciniekus, visus tos vīrus, kuri redzēja un bija klat, kad uz Vecmilgrāvja tilta plosījās melnās beretes. Diemžēl daudzi no šiem cilvēkiem nekļuva toreiz tikai par lieciniekiem, bet kļuva arī par cietusajiem. Cetri no Valmieras soferiem guvis miesas bojājumus. Tomēr visma-gākais jau ir morālais pazemojums, kad tev liek izjust naves bailes, bet līdz zobiem bruņojies monstros nīrgājas par tavu mēmo paklausanos, par

tavu apmulsumu un izbailem. Vīri nemil runāt par to, kas notika tur, uz Vecmilgrāvja tilta. Ieskatam tikai parīs epizodes no liecinieku stāstīta.

...Negaidīti piebraucīšie melnberetnieki liek visiem vīriem nostāties ar paceltām rokām un plati ieleptām kājām pie autobusa. Tā jāstāv minūtes desmit, divdesmit. Pakustēties tu nevari, nevari ne pa milimetru pakustināt ne kājas, ne rokas, jo tuvu tavām kājām, gar tavu ķermeni urbjās lodes, kuras tiek raidītas no automāta. Pakustēties, un kāda no tām noteikti ietrieksīs miesā...

...Kādam vīram, jau krietni gados, melnberetnieki izgudro atskirīgu mocību veidu, proti, liek nogulties un bez mitas saliekt un iztaisnot rokas. Tostarp par nelaimīgā galvu tiek raidīti savieni.

...Bet kādam jaunam puisim liek skriet. Puisis minstinas, jo viņam skriet. koldz vīns skrīes, ta viņu, it ka begot, nosaus. Pēc sītiena ar automāta laidni, vīns tomēr sak skriet. Arī par viņa galvu, pavisam tuvu vīrs tas, spindz lodes...

Kurs samaksās šo morālo parādu par pazemojumiem, nīrgām un sītienu?

Morāle, pēc kuras kodeksa var slepkavot

– Musu puisī ir morāli iztūreti, – tā cita starpā intervijā „Lahvakaram” atzina viens no beretnieku līderiem A. Kuzmins. Pirmajā brīdī gluži vai apstulbīti no šādas „atzīnas”. Bet, ja tā labi padomājam, tad neka divaina te nav. Omonieši tacu līdz šim ir dzīvojuši un arī tagad dzīvo ar komunistisko morāli, to arī īstenojot dzīve. Neaizmīrsīsim, ka tā ir morāle, kura atļāva lozungiem par vienlīdzību un brālību sadzīvot līdzās ar sarkano fasīsmu. Morāle, kura eksīstēja princīps „klausīes uz maniem vārdiem, neskatīes uz maniem darbiem”. Tā bija morāle, kura labi jutās meli, izlīksnās un stulbūs.

Kā gan citādi lai izskaidro melnberetnieku „izcīlo” attaisnojumu par to, ka R. Mūrnieka līki esot viņiem „piespēļējusi” Tautas frontē. Lai kaut ko tādu izgudrotu, ir laikam jābūt pazaudējusām it visu cilvēcisko. Luk, ka par toreiz notīkuso pastāstīja aculiecinieks, Cesu A TA ģenerāldīrektors Andris Putnīns („Druva”, Nr. 8): – „16. janvārī biju Rīgā, kur tautas sardzē to-dien piedalījās arī ATA vīri. Tika no-lēmts aizsūtīt palīgā mūsu remontvīrus, lai mašīnu salābotu. Es biju ministrijā un tur uzzināju, ka pie tilta tīka sauts. Abus ar ministru palīgu Sarkani mūs uz Mangalīem veda mi-

nistra soferis Roberts Mūrnieks. Ap plkst. 17.00 piebraucām pie tilta. Soferis palīka mašīnā, mēs abi aizgājām līdz smagas tehnikas rindai. Vairākas no tām bija sasautas, bet citu cilvēku uz tilta nebija, tikai mēs divi. Abos tilta galos atradās omonieši, dazi atklātām sejām, citi kā bandīti maskās. Tad pār tiltu sāka braukt mašīnas, bet mūsējās rindā nebija. Devāmies atpakaļ un redzējām, ka mūsu soferis gribējis apgrīzēt mašīnu, un tajā brīdī pa to sauts. Mašīna bija noslīdējusi pa ceļu nogāzi, cauri jumtam trapītas soferim galvā. Ministra palīgs aizskre- ja meklēt telefonu, es viens pa-līku pie mašīnas. Pienāca vairāki bruņoti vīri, apskatījās un notīca: „Ne tuda popaļi”. Tad viņi divās milīcijas mašīnās aizbrauca”.

Cik ilgi?

Pedejā laikā mūs sabiedrība sacīs dominēt piedodosu un samierniecīskis viedoklis – OMON vīri jau nav vainīgi, bet, luk, tie, kas vīrus vīrēja un deva paveles. Neaizmīrsīsim, Nīrberģas process pierādīja, ka sodu sanem gan rīkotāji, gan izpildītāji. Un kāds gan attaisnojums var būt sai bandai par tas izcību uz Vecmilgrāvja tilta? Vai esu cilvēku nonāvesanai var būt iemesls atbīeiba (kura notiekot it ka sievietes del)? Diemžēl arī PSRS līkumos (kurs it kā respektējot OMON) nav attaisnojuma sai rīcībai! Pirmkārt, launprātīga dienesta stāvokļa izmantosana. Otrkārt, launprātīgs hulīganisms. Šie noziegumi ir acīmredzami un pat, skīet, neprasa nekādus līekus pierādījums. Bet izmeklesana atradīs arī konkrētus vainīgos slepkavības, slepkavības ar nodomu.

Un tomēr – atklāts palīek jautājums, vai mūs pasreizejai valdībai dara godu šī neapslējama melno beresu patvala, kas vēl arvien turpīnas?

Tatad – cik ilgi vēl?

I. Ieva

Piketī pie PSKP Balvu filiāles

Pat republikas radio zīnoja par šiem piketīem pie PSKP Balvu rajona filiāles. „PSKP slēgti!”, „Komunisti! Jus gajda Nīrberģa-2!”, „Komunisti! Jums cels uz eļlī!”, „Padomes bez slēp-kavām!”. Ar šādiem plakātiem stāvēja LNNK rajona nodalas biedri, Pīlsonu komītejas locekļi, jaunīe patrioti, kas īesastījās pat diskusijā ar arā iznākuso PSKP biedru, kara veterānu Alekseju Matvejevu. – Mēs jūs atbrīvojam. Nekā jūs dzīve vēl neesat redzējusi, bet jau komunistus sūtāt uz eļlī, – vīns teica, bet saņēma kategorīsku pretprasu gan no Ivetas Dubas un Ilztes Zujānes,

Sakarā ar Latvīas Pīlsonu Komītejas priekša stāvoso plāso pasākumu: pagaidu aplīcību (pases) izsnīegšanu Latvīas Republikas iedzīvotājiem, sest-dien Balvos ARA zālē notīka LNNK rajona nodalas biedru, Pīlsonu kongresa un rajona Pīlsonu koordinācijas centra locekļu, skolotāju, pagastu un citu vīetejo padomju darbinīeku. LTF biedru kopsapulce, kura ar to saīstītos visus neskaīdros jautājumus izskaidrot bija īerādusies: Latvīas Komītejas Iekšlietu komīsiņas vadītājs Jānis Straume un Iekšlietu Komīsiņas Pasu nodalas vadītājs Pēteris Mekss. Sapulci vadīja LNNK Balvu rajona nodalas priekš-sēdētājs F. Lasis, piedalījās LTF Balvu rajona nodalas priekšsēdētāja vīetnieks V. Bukss, Medņevas pagasta izpīldu komītejas priekšsēdētājs A. Kazīnovskis, Republikānu partījas parstāvis V. Uptīs un citi. Vīspīrms runāja abi Rīgas vīesī – J. Straume un P. Mekss. Pec tam vīri atbīdēja uz vīsdazādākajiem sapulces dalībnieku: J. Smolaka, V. Oleksa, J. Buza, I. Zelīna, A. Kazīnovska un citu jautājumiem. Sapulce runāja ar LTF Balvu rajona nodalas priekšsēdētāja vīetnieku V. Bukss: – Mēs vīsi tomēr esam barīkades vīena puse, kaut arī atsevīskos jautājumos uzskatī varbūt īr dažādi. Sodien īr ruma par mūsu tautas īdzīvīšanu, par brīvas Latvīas nodosanu mūsu bērniem un mazbērniem, svesas varas nokratīšanu. Nevar būt celāka mērķa par to! Dzīve esam ar klūdījusies, bet tagad no šīm klūdām atbrīvojusies un nostājusies uz īsta un vīenīgi eļmā ceļa. To eļot, mums, vīsiem demokrātiskajiem spēkiem, jāturas kopa. Konsolīdēšanas nevar notīkt ar PSKP Latvīas filiāli, kas savas rīekas nosmerģusī ar nevāīnīgu cilvēku asīnīm – organizējot vīsdazādās „glābsanas komītejas” un īzmantojot melnos spēkus – omonīesius savī pretvalstīsko mērķu īrealīzesana. Rudzīnīeki īzteīca vīedokli, ka „sabīedrības glābsanas” komītejas organizējusī Maskava no savīem pakļausīgiem roklāīzām. Sprīdzīnasanas un apsāusanas pīe Bastejkalnā. Pulvertorna organizējusī

kadī vēl nenoskaīdrotī provokatori, kas sāvusī arī uz omonīesīm, lai īzprovocē-tos, kā arī uz kīno operatorīem, lai pasī nenoklītu kadros. Vīss tas bījīs līela provokacīja, lai īebaidītu Latvīas Augstāko Padomī, latvīesius, īe pīekristu pavaltīesniecības dosanai vīsiem Latvīja īebraukusījam (nulles vīarīantam), kas arī līguma ar Borisu Jelcīnu panākts. Krievījas PFSR un Latvīas līguma 3. pantā teītkis, ka pīlsomba tīek dota „vīsiem pīlsonīem”, kas līguma parakstīšanas brīdī dzīvo Latvījas terītorījā”. Vīniem īr ītesības saglābat arī otrū – PSRS pīlsonību un brīvi mainīt dzīves vīetu vīena vai otrā terītorījā. Tapēc Latvīas Komītejas īebīldumī bījusī pamatoti, īo jādama par latvīesu tautas īdzīvīšanu, kas jau tagad pas-versta gandrīz par minoritāti. Bez tam sadū līgumu slēgsana līdzīga jaunam „savīenības” līgumam, ja ne ar M. Gor-bacovu, tad B. Jelcīnu un Krievījas sovīnīstīem: Vīenīgi pīreīzais cels, lai Latvīas Republikas Augstāka Padome paslūdīnātu Latvīja arvalsts okupācijas un kolonīālas atkarības statusu. Līdz ar to ANO to īekļautu dekolonīzējamo zemju saraksta, pīepīrīstū kolonīzācijas īzbrīegsīnū, vāretu atsūtīt ANO no-verotatūjus, arī okupācijas arnīrijas īz-vesanai. Atzīstot tagadējo Latvīas PSR stāvokli, M. Gorbacovs un citi vīenmer-cītu valstu valdībām paskāīdro, ka Baltījas jautājums īr vīnu „īekseja līeta” un „vīsas brīvības” ar Latvīju jau dotas: pārdevet īelas, dzīedat „Dīevs, svcti Latvīju!”, īzkart sarkanbaltsarkano ka-rogu u.t.t. Sapulces dalībnieki nolēma tuvākajā laikā sakt organizēt Latvīas pagāīdu aplīcību izsnīegsīnu, kaut gan dazī. pīemieram, J. Smolaks no Tīlzas, īebīlīda, ka tas „busot saīstus ar jaunīem īzdevīumiem”. Uz to J. Straume pazīno-ja, ka šādas pases jau nodrukātas un to pargūgus parādīja. Par daudzīem ne-līedderīgi īzlietotajīm līdzīekliem stag-nācijas laikā – somu pīrtum, mednīeku mājām, līelajām PSKP filiāles dar-bīnīeku algām J. Smolaks nerunāja...

F. Lasis

F. Lasis

Cilvēks, kurš nolād savu tautu

Ata Silarozes metamorfozes

Visai plasa publika droši vien atceras 1987. gada komunistu inspirētās ritenbraukšanas sacensības pie Bastejkalna 23. augusta, sausināšanas par ārzemju naidīgajām radiobalstīm, kas nekaunīgi „iejaucās suverēnas valsts iekšējās lietās”. Atceras arī petīcijas nosūtīšanu un varonīgās delegācijas braucienu pie ASV vēstnieka Džeka Metloka. Jāpiebilst, ka delegācijas vadītājs (runasvīrs?) tolaik bija Juris Vidina kungs. Atgādināšanas nolūkos būtu interesanti plasākai publikai iepazīties ar Vidina kunga piezīmi par to laiku, ko cerams, vīns neliegos pasniegt. Un tomēr. Neraugoties uz visām kusināšanām, „naidīgās radiobalstis” panāca kaut kādu burbulosānu Padlatīvas mīcīgā dīka dzelmē, un tauta pie Brīvības pieminekļa 23. augusta kaut ko gaidīja. Ta bija pirmā reize, kad klāja naca grupa „Helsinki-86”, un pirmo reizi cilvēki pie pieminekļa uzskāda dziesmu, tā ievadot dziesmoto revolūciju. Čekistu un žurnālistu filmētājos kadros ļabi izceļas kāds sirms kungs, kuru vienjoja tautu kopīgā meldina, sirsnīgi diriģējot. Tas, kā vēlāk izrādījās, bija operas koris Atis Silarozes. Pēc si notikuma viss kolektīvs nosodīja šo cilvēku. Nu ir pienācis brīdis, kad vīns jānosoda otrreiz. Labi, ja vīns būtu pieturējies pie saviem toreizējiem uzskatiem. Bet šodien atturības veicināšanas biedrības priekšnieks Atis Silarozes kļuvis populārs ar to, ka uzstājies Rubika partijas raidcīfā „Sodruzestvo” un nolādējis savu (?) tautu. Viss kļūst mazliet skaidrāks, ja nemam vērā to, ka „Atis Silarozes” nav šī konkrēta cilvēka dzimtais vārds. Istaits vārds – Ignats Kujalovs. Protams, ne jau latvietis, ka vīns allaz visur ir centies izvairīties.

Septiņdesmitie gadi šī cilvēka dzīvē iezīmēja kā „smagu pārbaudījumu” laiks – pieci gadi aiz restotā lodžina nav nekāds nieka sods. Un ne jau par politiskām lietām. Par pavisam prozaiskam, nelietīgam, pretīgam un jebkura vesela saprāta cilvēkiem nepienemamam. Pirms tā kaut kur negaidot „pazu-” ā Ignats Kujalovs un negaidot „parādījās” Atis Silarozes, kuram blakus esot vēlākos gados politisko cīņu biedri nereti ar sajūsmu domāja: „Lūk, kāds

patiesi un gaiss cilvēks!” Pēc kolektīva izteiktā nīcinājuma un atbrīvošanas no darba daudz vienkāršo cilvēku acīs ap Ata Silarozes galvu mirdzēja varona cietēja oreols. Komunisti un viņiem līdzīgie nosodīja, bet citi juta līdzīgu, apbrīnoja par pilsonisko drosmi.

Nevilus nākas domāt, ka dažādiem „orgāniem” allaz ir bijusi nepieciešami uzticami cilvēki, kuri istajā brīdī pirmie prats iziet ar sarkanbaltsarkano karogu, pirmie kritīs nežēlastībā pie savējiem. Tacu viņu pūles tiks ļabi atalgotas. Un, skiet, vislabāk siem pienākumiem noder cilvēki, kuri pirms tam ir tik ļoti „sasmērējušies”, ka, lai tiktu kaut kur strādāt, viņiem nepieciešama „orgānu” palīdzība un istajā brīdī izvelkosa roka. Un ej nu zini, cik no mūsu politisko cīņu biedriem un kurā brīdī šī roka ir sniegusi vadības norādījumus vai palīdzību dzīves nestunda...

„Otrreiz dzimtais” Atis Silarozes esot rīdzinieks, kā vīns pats sevi interpretē. Viņa māte universitātē la-sijusi zinātniskā komunisma lekcijas (si versija nav parbaudīta). Līdzīgas lekcijas vīns pats lasījis Daugavpilī, uz-stājoties it kā cilvēktiesību aizstā-vēšanas orga-nizācijas vārdā. Jateic, ka nekādas tam-līdzīgas pilnvaras viņam neviens netika izsniedzis. Un taja laikā vīns vēl nebija pat atturības veicināšanas biedrības pietuvinatāis.

Un tā, ir pienācis laiks saviem saimiekiem kalpot uzticīgāk, un vilkt kazoku uz otru pusi. Atis Silarozes biedē, ka tauta, kura meklējot savā vidū nodevējus, esot nolemta iznicībai, jo par to nāksot Dieva sods, vīns to jūtot jau tuvu un lūdzot, lai tas notiktu. Redziet, šis cilvēks, kura greku nasta bezmaz tiek liela, ka prāts aptumsojies, vēl nekaunas izrunāt svēto Dieva vārdu. Bet atgriezīsimies pie notikumiem 1987. gada augustā. Var nepiekrīst tā gada 31. augusta „Rīgas Balst” publicētā materiāla „Pajaco bez maskas” ideoloģiskajai nostādnei, bet nevar nepiekrīst tur minētajiem dokumentālajiem faktiem.

1968. gada beigās Ignats Kujalovs oficiāli nomainīja savu dzimto vārdu un uzvārdu pret sodien pazīstamo. Gadu vēlāk tiek saukts pie kriminālatbildības

par nepilngadīgo iesaistīšanu netiklība un dzersanā. Piecus gadus pavada „uz nārām” Daugavpilī. Septiņdesmito gadu beigās aizbrauc uz jaunapgūtajām zemēm, un viens no pirmajiem parakstījis „Padomju Jaunatnē” publicēto aicinājumu republikas komjauniešiem un jauniešiem. Pēc tam, kā vareja sa-prast, Atis Silarozes līdz 1987. gada rudenim kāda laikā posmā bija operas koris. Kad vīns spiests šo vietu atstāt, nav tiešu zīnu par to, kur glabājusies darba grāmata. Tacu vīns pats aktīvi tirgotamies redzēts preti veikalam „Sakta”. Tirgojies ne ar ko citu, kā mūsu valstiskuma simboliem un ausek-līšu veida piespraudēm. Acimredzot arī šī vieta ir zināmā mērā saistīta ar Silarozes pašreizējo amatu. „Nedzērāju biedrības” kantora telpas atrodas turpat netālu, un pilnīgi loģiski, ka Silarozes vejinākas dienās tur iegāja spārdīties un iedzert kafiju kopā ar šis biedrības funkcionāriem. Un tā diezgan mistiskā kārtā Silarozes pēc brīža kļūst par biedrības vecāko inspektoru, pēc pāris mēnesiem – jau par atbildīgo sekretāru, bet, kad notiek atkal kārtējais „galma apversums” šajā kantori, vīns sasniedz šis karjeras kāpņu augstāko pakāpienu, kļūstot par priekšsēdētāju. Un nu viņam ir arī pirmā paraksta tiesības uz dažādiem finanšu dokumentiem.

Aizkustinosas ir Silarozes rūpes par Latgales pusi. Nesen, piemēram, vīns pieprasījis šim novadam no Veselības aizsardzības ministrijas pusmijliona rubļu atturības veicināšanai...

Var jau būt, un ļoti gribas cerēt, ka ar dažādiem drosmu oģanīem šoreiz nav nekāda sakasa, bet tad nākas domāt, ka Silarozes ir vienkārši garīgi silms cil-vēks. Tas būtu jānoskaidro speciā-līstiem. Bet lai vai kā tur būtu, mums par vīnu jāaizlūdz ir abos gadījumos. Vēl jo vairāk tādēļ, ka par mums jau vīns esot aizlūdzis...

A. Balode

P.S. Paslaik Atis Silarozes, vīns arī Ignats Kujalovs, ir kļuvis pirmais, kurš tik atklāti un naidīgi ir nolādējis tautu. Tai kaitejusi ir visi, tacu kaitejusi ar tau-tas vārdu mutē. Bet šo „varoni” pāri cietiem, gan brāšajiem sāvējiem slepo-tāju cepurītēs un melnajās beretēs, gan vīnu vadoniem no siltajiem ceikas kabi-netiem, ir pacēlis fatāla naida feno-mens. Neviens vēl nebija mūs nola-dējis, pie tam ar Dieva vārdu mutē.

Vai patiešām dzīvojis Jēzus Kristus?

Ir cilvēki, kuri saubās par to, vai patiešām dzīvojis Jēzus Kristus. Vai Jēzus Kristus nav mītiska persona?

Mums ir pamatojums apgalvot, ka Jēzus bijusi vēsturiska persona. Vīns patiešām dzīvojis šeit, uz zemes.

Vīns dzimis mazā Vīflejeles pil-setīnā, Izraēlā, tajā laikā, kad valsts atrādās zem Romas impērijas varas. Bez tam pati kristiešu baznīcas eks-sistēnasa pierāda, ka Jēzus ir vēsturiska persona. Kristiešu miljoni aizvadīta-jās simtgades liecinājuši, ka vīni zina un mīl Kristu un ka visa vīnu dzīve iz-mainījusies Vīna mīlestības iespaidā.

Visas Bībeles mērkis – parādīt mums Jēzus realitāti. Ceturs evaņģēlijus – Mateja, Marka, Lūkas un Jāna – uzrak-stījusi cilvēki, kuri vai nu personīgi pazī-nīsi Jēzu Kristu, vai arī ieguvusi infor-māciju no pirmavota. Daudzas no vīnu atstātājām Vīna dzīves epizodēm dod mums iespēju uzskatāmi redzēt Kristu it kā ar savam acīm.

Slaveni pagātnes vēsturnieki, tadī ka romieši Plīnijs un Tacits, kuri dzīvoja uz otrā gadsimta robežas, konstatē, ka pir-mie kristieši bijusi kāda Jēzus sekotāji, kuru sītūs krustā Romas prokurators Poncijs Pilāts, un kura, kā apgalvo, no mirusajiem augsam celies. Plīnijs bija loģiski „šajā kantori, vīns sasniedz šis karjeras kāpņu augstāko pakāpienu, kļūstot par priekšsēdētāju. Un nu viņam ir arī pirmā paraksta tiesības uz dažādiem finanšu dokumentiem.

Josefs Flavījs, jūdu vēsturnieks, kura dzīvoja tajā pašā laikā un nemēlēja kris-tieties, detalizēti apraksta Jēzus Kristus dzīvi un mācību. Vīna navi un Vīna augsamcelšanas ka neapgāzamu fak-tu. Vīns Jēzu Kristu apraksta kā gudru cil-vēku, kura darbī un rīcība vienmēr pārsteigusi visus.

Jēzus, tātad, bijusi vēsturiska perso-nība. Bet kas Vīns bijis īstenība?

Kas bija Jēzus?

Jēzus bija pilnvērtīgs cilvēks. Vīns piedzima mēti, ka visi cilvēki. Vīns uzauga gīmēnē un jau no agras jaunības strādāja par namdari maza ciema.

Trīsdesmit gadu vecuma Vīns uzsaka skolotāja – sludinātāja darbu, ejot no pilsetas uz pilsetu, no ciema uz ciemu pa visu Izraēlu, jo nebija Vīnam ne savas mājas, ne sava īpasuma.

Vīnu vienmēr ielēnca draugi, starp viņiem bija vairāki zvejnieki un viens nodokļu ievācējs. Trīs gadus Vīns gāja, ārstejot, mācot un rūpīgi atsaucoties uz jebkuru vajadzību.

Vīns dažreiz mīlēja noslēgties un viens pats aizgāja kalnos pielgt Savu

Debesu Tēvu. Visu atlikušo laiku Vīns bija ar cilvēkiem mājās un uz ielām un priecājās par sarunām ar viņiem. Vīnam piemēta īpasība pievilkt Sev dažu kategoriju cilvēkus no sinagoga priekšniekiem līdz sabiedrības padī-beņēm – bandītiem un padauzām.

Vīns skīstīja sodītos un izdziedināja no visām slīmbām. Dažos gadījumos Vīns atdzīvīnāja mirusos daudzū liecīnieku acu priekša. Vīns izdzīnā launo garu no cilvēkiem, iemiesojot viņū dvēselēs mieru un miermīlību.

Vīna dzīve bija veltīta tikai vienam mērkim: palīdzēt un kalpot cītiem. Vīns neizdarīja nevīnu parkāpumu. Mnam nevīnu reizi pevajadzēja teikt: „Esmu vainīgs” vai lūgt piedosanu.

Vīna nebija ne egoisma, ne skau-dības, ne launuma. Dažados laikā pos-mos visa Vīna rīcība bija apvelūta ar istū cilvēkmīlestību.

Jā, Vīns patiešām dusmojās, bet Vīna dusmas bija tāisnīgas un Vīns teicami valdīja pār sevi. Vīns dusmo-jās, redzot, ka Dieva Nams pārverties par tīrgotu bedri tā vietā, lai kalpotu par lūgšanas vietu.

Vīns pazīna badu un slāpes. Kadreiz Vīns tā piekusa, ka aizmīga maza laiva stipras vētras laikā. Vīns zināja, kas ir laime un draudzība.

Vīnam nācas raudāt dzīlas bedās un kļūt pamestam no draugiem. Vīns tika atraidīts un ar vīnu netaisni apgājas. Vīns izgāja cauri lielām cīesānām, kad tika mocīts un pēc tam krusta sītīs – izcīeta viscīetsirdīgāko soda veidu, kuru romieši pielīetoja vergiem. Un tomēr pat Pilāts, Romas vietvaldis, kura vadīja cīesānū, bija spīests atzīt, ka Vīns nemaz nebija vainīgs. Tas bija brīnīgs cilvēks, labākais no visiem, kuri jebkad dzīvojuši.

Tie, kuri sekoja Vīnam, redzeja Vīna patiesu skolotāju un dziednieku. Redzot un klausoties Vīnu, vīni drīz vien secināja, ka Vīns nav vienkārši cilvēks, bet liels pārgēis. Vēl vairāk – vīni saskatīja Vīna Glābeju un Mesiju, kuru sūtījis Dievs. Vīns bija Dieva Dēls; pats Dievs dzīvoja starp mums cilvēka iemiesojumā.

Tapeč Jānis vareja uzkrast, ka Jēzus skolotāja – sludinātāja darbu, ejot no pilsetas uz pilsetu, no ciema uz ciemu pa visu Izraēlu, jo nebija Vīnam ne savas mājas, ne sava īpasuma.

... Un si ir tā liecība, ka Dievs mums ir devis mīzīgu dzīvību, un si dzīvība ir vīna Dēls.”

No Jāna 1. vestules 5. nod11. „Jautājumu un atbīžu grāmata”. This edition copyright 1989. Licht im Osten

Sagatavojis I. Veveris

...galvenās problēmas...

– Es domāju, ka Padomju Savienībā nepareizi lieto vārdus „demokrātija” un „diktatūra”. Un, ja no jauna ieviestā sistēma, kuru uzskatīja par demokrātisku, nedarbojas, sak domāt, ka tās pretpols, tātad – diktatūra, spējīga atrīsināt visas problēmas. Bet jautājums jau ir, lai, kā teicu, atrastu līdzsvaru starp demokrātisku kontroli un varu. Par diktatūras vēlamību runā apstākļos, kad darbojas pseidodemokrātija, kurā laudis diskutē, bet nevar pēc būtības pienemt efektīgus lēmumus. Pāreja uz totālu un nekontrolējamu varu nav izeja no strupceļa. Izeja, manā uzskatā, ir tur, lai dotu pilnvaras izpīdes orgāniem, kuri var realizēt viengabalainu politiku, kuriem būtu skaidra programma. Bet tāda programmas izstrādāšanā nepieciešamas konsultācijas ar tautu un vēlējamīem orgāniem.

...Centrālās varas galvenās problēmas – tās ir Baltijas un Aizkaukāza republikas. Un šeit nevar neņemt vērā to vēsturisko pagātni. Baltijas republikas 20 gadus bija neatkarīgas, un tās to aizmirst nevar, kaut arī ietilpst PSRS sastāvā jau 50 gadus. Tās, protams, vairāk orientējas uz Skandināvijas valstīm. Kļūda, kuru, pēc maniem uzskatiem, šīs republikas pieļauj, ir tur, ka tās nedaudz mēnesos vēlas darīt galu

visam tam, kas tika „veidots” pušgad-simta laikā. Tomēr pazīnot, ka, ja tās neparakstīs jauno Savienības līgumu, tad attīcība uz tām pielietos 1977. gada Padomju konstitūciju un Savienības likumus, būtu pavisam nepareizi. Tas nozīmētu atgriešanos pie 1940. gada scenārija. Skaidrs, ka tās variants starptautiskajā mērogā ir pilnīgi nepienemams. Tapeč nepieciešami kompromīsa meklējumi.

Pazīstamā sovetoģoga, salīdzinošo tiesības zinātnu Franču institūta direktora Mišela Lesaža atbīdes uz izdevuma „Nedeļa” korespondenta jautājumiem (Nr 3, 1991).

...Par Eiropu zem viena jumta. Es domāju, ka zem šī jumta varētu iekļūt arī Baltijas valstis, bet nekādā gadījumā Krievija – ar vīnu domāšanu un citu dzīves līmeni.

No R. Bītenieka intervījas laikrakstā „Jaunais Laiks”, Nr7, 1990.

Kamikadzes sindroms

Piezīme: paskritikai, ne valdības kritikai

Skumju smeldzi nesosa, bet pasāpzinu celosās, smagas, varonības apdvēstas ir aizvadītas devinšmit pirmā gada pirmā mēnesa dienas, si pārejas laikā valdību aizstānot no armijas izricībām, koMONistiskā darba triecīnīnīekiem un cītiem nēģējiem. Savā patiesajā – nesaku, ka nevajadzīgajā – dedzība esam aizmirsusi, ka glūzi par likumīgo Republikas valdību līdz si pārejas posma noslēguma pasludināšanai un Sačimas saauksānāni to nevarētu saukt. Ja vien, protams, netiek veidota tā sauktā Otrā republika, kuras iespējāmību, „raugoties uz realitājam”, neslēpj jau daudzi „realpolitīki” un, to arī rāda lietu virzība. Nu, vismaz kaut kas virzās.

Domājams, ka saspīlētais stāvoklis Baltijā – nav launuma bez labuma (bet greks jau tā runat) – rāda labvēlīgu augsnī pasaules atliekmes veidošanai atzīšanas virzienā. Aprasināta ar mūsu valstsvīru ārzemju aktivitātes lietutīnu, tā sola dot gardu augli no šī atzīšanas koka. Diemzēl – bedājieties, 18. novembra valsts piekritejī – tā būs L(PS)R, ar visociāldemokrātiskāko no sociāldemokrātiskajām – LDDP (sk. 30. janvāra Valmieras rajona laikrakstu „Liesma”) – priekšgalā. Tās ir – par katru cenu, bet ka tik kā. Par to liecina jaunais līgums ar KPFSR, kura 3.,4.,5. un 18. pantī faktiski pieļauj pilsonības „nulles variantu”, par kuru, ak, Dievs, tik daudz diskutēts, un kura tacu par sliktu atzīgs, gan „suverēnās” Krievijas politikānu izteikumi, Gorbunova domas pieļaujāmība koalīcijas valdības veidošanai un citi fakti.

Interesanti, ka atrīnāsīes attīcībū saspīlējumis starp abiem spārkumiem un centru trīsīstīri PK – AP vairākums –

mazākumfrakcija, kuru tauta devē arī par „Vientiesību”. Baidos, ka tikai vientiesī nezīrādāmies mēs – LR pilsoni (pagaidām vēl bez „nulles variantā”).

Kāds liels domātājās esot teicis, ka varot kādu cilvēku mulkot visu laiku, visus cilvēkus – kādu laiku, bet nevar mulkot visus cilvēkus visu laiku. Tikai aizmīrša pateikt – cik īlgu laiku var.

Protams, desa bodē jau nu notēikti būs, kā tā bija arī pirmsspārmīnēnu Austrumeiropas Kremļa „savvalstis”. Tikai pamatnāčijas stāvoklis šeit būs daudz bedīgāks. Un var gādīties, ka vēl pirms Aids mūs iznīcinās pasprecīz pīlososais kamikadzes sindroms.

Uldis Puņkstīns

P.S. Vārbūt kāds mani var pārlīcīnāt, ka vēltī par to uztraucos?

